

narja ostalo le še za kakšno spanje, užitek pa nam je kratilo tudi dejstvo, da tudi kruha nismo več imeli. Želodci so se nestrpno oglašali. Lahko bi se tedaj odločili za pot čez Komarčo v Bohinj in poskušali do večera pristopati domov na Štajersko. Toda mi smo bili odločeni, da gremo z Jezer na Komno. Kar smo rekli, smo rekli.

Poleg nas je na klopi sedela družina – mati, oče in sin, star kakšnih deset let. Oče je vljudno nekaj vprašal, Stane pa mu je takoj pričel pripovedovati, kako dolgo smo že v hribih, kako nam je vsega zmanjkalo in kolikšno pot še imamo do doma. Družina se je potem poslovila in odšla, mi pa smo še posedeli. »Na Komno ne smemo priti prehitro,« je menil Stane, »da ne napravimo po nemarnem še tega, kar imamo.« Kakšnih deset minut smo sedeli, ko se je kar nenadoma vrnil oče družine, s katero je Stane malo prej modroval. Žena ga je poslala nazaj, je povedal, naročila mu je, naj nam prinese njihov preostali kruh, oni da tako odhajajo v dolino. Komaj smo se utegnili zahvaliti in že ga ni bilo več. Minuto pozneje tudi kruha ni bilo več.

S Komne smo odšli že navsezgodaj in v Ukancu smo se dogovarjali, kako naprej. Domov? To pa ne! Gremo še v Kamniške! Po dva in dva s štopom do Jezerskega, od tam pa na Češko kočo. In smo šli.

Z Zdravcem sva si privoščila razkošje – v Ribčevem lazcu sva si kupila štruco kruha in kozarec marmelade in se na savskemrodu kraljevsko najedla. Dobra volja se je vrnila in je nemara tudi pripomogla k temu, da sva dobila dober prevoz. Tako sva bila, se nama je zdelo, že zelo kmalu na Jezerskem. Prepričana, da sva prva, sva sedla na teraso Kazine in čakala. Toda Stane in Vojteh sta bila tam že pred nama in sta naju čakala v Kazini. Tako smo se nekaj časa čakali, nato pa vsak po svoje krenili k Češki koči. Tja smo prišli le kakšnih pet minut drug za drugim.

Oče **Karničar**, legenda Grintovcev, je imel posluš za vagabunde, kot smo bili mi in pogodili smo se za polovično ceno prenočišča. Sicer bi drugače morali prenočevati pod kapom.

Iz Češke koče smo se ukradli ob dveh zjutraj in kmalu po sončnem vzhodu smo bili na Mlinarskem sedlu. Potem pa v čudovitem sončnem dnevu na Skuto in skozi Turški žleb na Okrešelj. Koči smo se ognili in skoraj stekli v Logarsko dolino. Zašpilili smo klobaso, ki smo jo pričeli pred štirinajstimi dnevi. Tu smo se poslovlili in si zaželeli dobro srečo pri štopu domov.

Toda naključje nas je še enkrat združilo. Kot bi se domenili, smo se zopet zbrali na mariborski avtobusni postaji. Še enkrat smo prešteli drobiž in se dobre volje odpeljali v Ruše. Tu pa nas je Stane presenetil: »Gremo še na poslovlilno pivo,« nas je povabil. Nejeverno smo ga pogledali, pa vseeno šli za njim v gostilno. Sedli smo, nekoliko nelagodno, Stane pa je mirno naročil štiri piva. In ko jih je natakarica prinesla, je plačal. Takrat smo pa zazijali – plačal je namreč z bankovcem, ki bi zadoščal za vso našo rajžo in še za kakšen dan povrh.

Seveda je bankovec vseskozi potoval s Stanetom in z

nami, tudi je Stane vedel zanj; skušal nas je torej z askezo. Vendar – roko na srce – tudi sebe. »Človek pač ne more imeti vsega,« se je nasmehnil.

Res je, človek ne more imeti vsega. Stane nam je to pokazal na svoj, neboleč način. In verjetno tudi spomini na tisto in druga naša potepanja danes ne bi bili tako svetli in radoživi, če bi bilo drugače. Prav mogoče je, da je goli pragmatizem neke vrste duševna iznakaženost.

Sence v dolini so bile že dolge, ko sem na pokopališču prižgal svečo na grobu **Staneta Poglajena**, znanega in zaslužnega ruškega planinskega delavca in vzgojitelja, enega iz prve generacije inštruktorjev mladinskih vodnikov, ki je letos tragično in mnogo prezgodaj preminil.

Triglav ti zasavski

VERA PIPAL

*Na valovih Save
Julijci pozdrave
Kumu so poslali
in še pripisali:
»Mrzlico in Šmohor,
Lisco, Gore, Bohor
vedno opazuješ,
vedno imenuješ.
A nasproti tebe
Javor se dviguje
in z višino svojo
Mrzlici kraljuje!*

*Če glavar si pravi,
lepo ga pozdravi,
tudi njega v vrsto
ljublencev postavi.*

Morda

KATARINA FISTROVIČ

*Skozi novembrsko
meglo izgubljanj
zasije jesenska
macesnova toplota
in me kot
mavrična odeja
prekrije z upanjem:*

*morda pa
sem bila
kdaj
kje
vsaj za trenutek
sočlovek
sočloveku.*